

[Udenrigsministeren.]

det militære område, fordi vi ved, at vi nu ikke længere står alene, på det materielle område, fordi vi har modtaget og stadig modtager militær udrustning fra De Forenede Stater. Men det er ikke gjort med at blive medlem af traktatororganisationen og passivt modtage den bistand, som vore allierede vil yde os. Så ringe vort eget bidrag end kan synes i forhold til stormagternes mægtige ressourcer, må vi dog også selv gøre vort til at fremme det fælles mål: bevarelsen af freden og sikkerheden i vor del af verden. Og det er ikke alene symbolske bidrag, vi kan yde. Det har mere end blot moralsk værdi, at også Danmark i erkendelsen af situationens alvor koncentrerer sine kræfter om en genopbygning af det danske forsvar, der er et lige så uundværligt led i kæden som ethvert andet bidrag til det fælles forsvar.

Situationen er meget alvorlig, men det bør ikke fremkalde tvivl eller håbløshed, men derimod offervilje og mod. Ingen kan være i tvivl om, at Danmark ikke ønsker at ruste og at føre angrebskrig for at krænke andre nationers fred, for at tage os selv til rette. Ideen om det fredelige internationale samarbejde ligger dybt forankret i os alle. Men vi må være rede til at forsvare vore frihedsgoder. Vi kan ikke vente, at andre vil kæmpe for os, hvis vi ikke vil kæmpe for os selv. Vi er blevet et fattigere land, men ikke så fattigt, at vi ikke skal kunne magte, også med bevarelsen af vor sociale standard, at opbygge et forsvar på linie med andre mindre nationer. Ved at gøre det viser vi verden, at vi er et frit folk og vil vedblive med at bevare den frihed, der er grundlaget for hele vor tilværelse. Ved at underskrive Atlantpagten har vi sagt farvel til neutralitetens og kapitulationens politik. Ingen ude og hjemme bør være i tvivl om, at bliver Danmark angrebet, vil vi sætte os til modværge efter al vor evne. Vor opgave må det være i de kommende år at styrke denne evne, således at Danmark kan blive et fast led i den kæde af demokratiske stater, der ønsker fred for alle, men som også ønsker at betale frihedens pris.

Det er muligt, at et stormcentrum venter os forude. Når kaptajnen på et skib styrer imod et sådant centrum, forbereder han sig på at møde det; sejlene rebes, lugerne skalkes, og mandskabet samler deres åndelige og legemlige kræfter for at møde vanskelighederne. I en sådan situation forsvinder alle små stridigheder og bliver ligegyldige, mandskabet søger i enighed at overvinde farerne og vanskelig-

hederne ved fælles anstrengelse og indsats og ved hengivenhed i opgaven. Det er det samme, der må ske med et folk, når tidernes uro truer den fredelige sejlads. Vi har lov til at håbe på, at stormcentret, inden vi når frem til det, vil opløse sig, men vi må være forberedt på, at det ikke sker, og handle derefter.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen.

Vedkommende gruppe har meddelt mig, at den i det ved mødets begyndelse nedsatte udvalg angående forslag til lov om ændring i midlertidig lov af 3. februar 1950 om tillæg til lov om banker ønsker *Niels Eriksen* indsat i stedet for *Søren Andersen*, og *Niels Eriksen* er altså medlem af det nævnte udvalg.

Tingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 6. december, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) *Spørgsmål til ministrene.*

2) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov nr. 142 af 30. marts 1946 om statsgaranti ved betalingsaftaler med udlandet og om udstedelse af statsforskrivninger i forbindelse med sådanne aftaler.

3) *Fortsættelse af første behandling af:*

Forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1951 til 31. marts 1952.

Mødet hævet kl. 16¹⁵.

37. møde.

Onsdag den 6. december kl. 13.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Jørgen Jørgensen (Lejre)* til statsministeren.

Agter statsministeren at foranledige arbejdet i forfatningskommissionen genoptaget?